

Lluite cada dia per tu, Isabel

Després d'haver estat preparant-nos per a este moment durant 3 mesos en l'acadèmia d'instrucció este era el principi del nostre gran pas i cap podia cometre cap error, ja que seria la causa del fracàs de la nostra missió. Va haver-hi un moment que la comandant Gemma va repassar els passos de la missió però sincerament no la vaig escoltar bé ja que el meu cos era present però el meu cap estava pensant en la meua estimada Isabel ja que encara que pertanyer al Grup d'Especialistes d'Atenció contra la Justícia (GEAJ) és la meua passió i sempre vaig voler dedicar-me a això des de xicotet, és dur els sacrificis que es fa durant la vida per a arribar al que volem. Ella és el millor que m'ha passat en la meua vida, té un somriure com una alba daurada, els seus ulls com un cel estrelat, la seua presència és com un ocell en vol, no hi ha dona igual en este xicotet planeta.

Sopem el menjar que ens servien cada nit i gràcies a Déu que no em tocava imaginària perquè trobava molt en falta el llit que quan em vaig tombar vaig sentir que estava surant en un núvol, en un núvol tan suau com estar sobre un matalàs súper esponjós. Encara que en realitat dormíem sobre taulons de fusta i això et descomponia l'esquena. Però jo que sempre he sigut molt positiu, pensava que ho feien perquè com en altres cultures, això de patir alguna part del cos, al cap d'un temps, es fa més fort i resistent als cops. Pel que pensava que així ens aniríem a posar més forts que cap altre grup de soldats. Ara que tinc seixanta-set anys sé que el que jo pensava era una ximpleria com una catedral, ja que malgrat això les lumbar les continue tenint clivellades.

Ja era el dia d'acció i era la nostra hora d'acatar totes i cadascuna de les nostres ordres que teníem establides. L'aire en la base de la muntanya era fresc i tibant, carregat d'anticipació i nerviosisme mentre ens preparam per al desplegament final. La comandant Gemma, amb la seua autoritat indestructible, va revisar una vegada més l'equip i les provisions, assegurant-se que tot estiguera en orde per a la tasca que teníem per davant, mentre ajustava el meu equip, no podia apartar de la meua ment la imatge d'Isabel. Recordava cada detall del seu rostre, els seus cabells llargs i castanyer, que a la llum de l'alba es pintava d'ambre com la llum que il·lumina el crepuscle, cada riure compartit que eixia d'eixa xicoteta boca, eixos llavis que tant trobava a faltar en cada moment de complicitat. Però també sabia que esta missió era crucial, no sols per a mi i el meu equip, sinó per a aquells que esperaven justícia a la ciutat perduda d'Uruk. Amb el cor atapeït per la preocupació i la determinació, ens preparam per al salt en paracaigudes que ens portaria més prop de l'objectiu.

L'adrenalina corria per les nostres venes mentre l'avió s'acostava al punt de llançament i en un instant estàvem en l'aire, descendint cap al terreny desconegut que s'estenia davall dels nostres peus. L'aterratge va ser precís i ràpid, i en qüestió de minuts, estàvem avançant cap a les coves del mont Aconcagua. Dins del passadís, el ressò dels nostres passos ressonava en la foscor, cadascun concentrat en l'objectiu final que es trobava més enllà de les ombres. Arribem al punt on es podia veure al lluny la ciutat d'Uruk. L'emoció i el sentit de propòsit van omplir l'aire mentre ens preparàvem per a iniciar la missió de restabliment en aquell lloc oblidat pel temps.

L'amor per Isabel continuava present, però ara també mesclat amb el deure i la responsabilitat cap a aquells que necessitaven la meua ajuda en Uruk. Encara recorde, en l'aeroport, l'última conversa que vaig tindre amb ella abans de marxar-me.

Isabel, amb eixa veu tan dolça com la mel i emocionada amb eixes llàgrimes que li demanaven eixir dels seus ulls es va acostar a mi i va posar els seus llavis sobre la meua orella dient-me -Carlos torna prompte- li va tremolar la veu com una fulla en el vent, insegura i fràgil, mentres intentava expressar les seues emocions més profundes, per això es va acostar un poc més i amb els seus llavis fregant-me l'orella cada vegada que els ajuntava em va dir -En la batalla, la victòria no sempre és per al més fort, sinó per a aquells que creuen que poden aconseguir-lo- Després d'eixa frase els nostres caps a poc a poc s'anaven entrelaçant buscant cadascun els llavis de l'altre ajuntant-se així com dos imants que s'atrauen. El que cap sabia és que eixa va ser la nostra última vegada junts. Jo en forma de comiat em vaig girar, la vaig veure i li vaig somriure, li vaig somriure tímidament com un xicotet que s'amaga darrere de la seua mare, li vaig somriure com quan ho feia les primeres setmanes traient-li un somriure a ella. I encara que ja ha passat molt de temps tinc impresa en la meua ment el seu rostre amb eixes celles alçades, eixos ulls grans i verds com a limes, eixe riure tènue que naixia a causa de la meua cara d'albercoc i les seues mans tocant-se les puntes del seu pèl com si estiguera teixint.

Amb determinació en els nostres cors i la promesa d'un futur millor, ens endinsem en les ruïnes, llest per a enfrontar qualsevol desafiament que se'ns presentara en la cerca de justícia i redempció. I així, amb la llum del començar el dia il·luminant el nostre camí, comencem el nostre llegat a la ciutat perduda d'Uruk. Explorem les ruïnes d'Uruk amb determinació, buscant indicis d'injustícia i opressió, com ens van avisar per radi fa uns mesos. Prompte trobem a una humil família que vivia en condicions deplorables, sotmesa a l'abús i l'explotació per part d'un grup de saquejadors que s'havien apoderat de la ciutat. Moguts per un profund sentit de justícia, ens dediquem a protegir i ajudar a esta família indefensa. Organitzem una estratègia meticulosa per a enfrontar-nos als saquejadors i restablir la pau i l'orde en la comunitat.

Ens dividim en equips tàctics, ens infiltrem en la rodalia de la base dels saquejadors, cadascun amb una missió específica en ment. Mentres alguns s'encarregaven de distraure als saquejadors, uns altres com jo, ens movíem sigilosament cap a la base enemiga per a alliberar els ostatges i assegurar el perímetre, amb moviments calculats i precisos, els meus companys van actuar amb determinació utilitzant tàctiques de sigil i combat cos a cos per a desorientar i neutralitzar als saquejadors, com les que vam aprendre en el seu moment en l'acadèmia, evitant l'ús excessiu de violència van assegurar la rendició dels saquejadors i els van portar sota custòdia. Mentrestant, nosaltres estàvem rescatant als ostatges, proporcionant-los assistència mèdica i emocional mentres els traslladem a un lloc segur fora de la base dels saquejadors. Però va ser en eixe mateix instant si més no ens l'esperàvem que la missió no anava a ser tan senzilla.

- Estan tots fora de l'edifici?- vaig demandar amb preocupació.
- Afirmatiu, tots i cadascun d'ells Carlos. On està l'edifici per a assegurar als ostatges?- Va indagar Jose amb eixa veu ronca de fumador.

- Està a uns 33° nord i 450 metres.- Vaig reaccionar amb promptitud -Agafen cadascun a un i porten-ho sobre els seus muscles! Cal assegurar-los en el punt que la comandant ens va encomanar- En eixe moment vaig pensar que tot estava eixint com devia i a pesar que va ser dura la missió fins a eixe moment no la considerava molt perillosa.
- Carlos hi ha un llançagranades que es troba sobre el pujol, als seus 9 Afanyen-se els té a tir!- Eixes van ser les últimes paraules que recorde per radi del meu comandant Gemma, fins on em recorde.

El que va passar és que rebem l'impacte del projectil explosiu. Jo vaig ser l'únic supervivent de la meua secció, cap company, cap ostatge, ningú va quedar viu després de semblant catàstrofe. Vaig mirar el meu rellotge i des de l'última vegada que vaig recordar l'hora havien passat sis hores, vaig estar sis hores inconscient i jo sincerament pense que va ser obra divina que em mantinguera viu. En eixe moment estava perdut, desolat i sense ganes de fer res. En un obrir i tancar d'ulls vaig perdre a tots els meus amics, vaig perdre la missió, vaig perdre...tot. L'única cosa que no vaig perdre va ser eixa frase que em va dir Isabel "En la batalla, la victòria no sempre és per al més fort, sinó per a aquells que creuen que poden aconseguir-ho" Així que vaig recórrer a això i vaig pensar amb totes les meues forces que podia aconseguir-ho, que podia restablir la justícia contra l'explosió dels ciutadans.

Durant aproximadament vint-i-dos setmanes, segons els meus càlculs, vaig mantindre ferm el meu propòsit i el meu amor per Isabel, sabent que cada acció que empenia era per ella. Vaig adoptar una nova identitat a la ciutat, com un foraster sense intenció inicial de desafiar les estructures de desigualtat que violaven els drets humans a nivell global. En eixe lloc, es cometia una varietat d'accions que transgredixen els drets fonamentals. La repressió política era moneda corrent, juntament amb la discriminació cap a aquells que no encaixaven en els motlles establits, ja siga per motius de raça, ètnia, religió, gènere, orientació sexual o discapacitat, entre altres aspectes. A més, es practicava el treball forçós i l'esclavitud, així com l'exploació laboral, que incloïa l'ús de xiquets i condicions laborals degradants. També es duia a terme el tràfic de persones amb el propòsit d'exploació sexual o laboral, entre altres formes d'abús. Estos són només alguns exemples de les flagrants violacions de drets humans que vaig presenciar en Uruk. Estic disposat a comptar més detalls sobre estes injustícies, perquè crec que és crucial no ignorar la realitat, per més descoratjadora que siga, el que passa és que podria tirar-me tot el matí comptant les diverses injustícies d'Uruk.

Després de presenciar tantes desigualtats, va arribar un punt en el qual ja no vaig poder quedar-me en silenci, a mesura que creixia la meua indignació, vaig comprendre que era hora d'actuar i vaig decidir rebel·lar-me contra el govern opressor i lluitar pel respecte i l'aplicació dels drets humans a la ciutat. Vaig reunir el coratge necessari per a alçar la meua veu i enfrontar les injustícies que presenciava diàriament, em vaig proposar liderar un moviment pacífic, decidit al fet que demandarà canvis significatius en favor de la justícia i la igualtat per a tots els habitants d'Uruk. Amb el suport d'altres ciutadans compromesos amb la causa, comencem a organitzar manifestacions, campanyes de sensibilització i accions de resistència civil, ens vam proposar educar a la població sobre els seus drets humans i exigir al govern que complira amb les seues obligacions internacionals en matèria de drets humans i malgrat les amenaces i la repressió per part de les autoritats, continuem la nostra lluita amb determinació i valentia. No ens vam detindre davant cap obstacle, convençuts que

la justícia i la dignitat humana eren valors que valia la pena defensar, amb el temps, el nostre moviment va guanyar força i suport popular i finalment, aconseguim pressionar al govern perquè implementara mesures concretes per a protegir i promoure els drets humans en Uruk. Es van establir noves lleis i polítiques que garantien la igualtat de tracte, la llibertat d'expressió i altres drets fonamentals per a tots els ciutadans, encara que el camí va ser difícil i ple de desafiaments, la nostra lluita va valdre la pena.

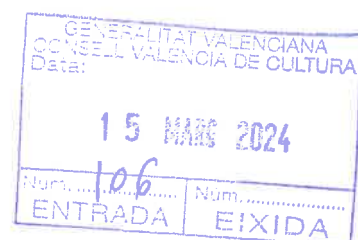
-Isabel, què estaràs fent? Isabel, et recordes de mi? Isabel, eres ací?- Parlava sol a les nits pensant que podia connectar amb ella mentalment a través de les estrelles que il·luminaven el fosc que cobria el cel havien passat ja cinquanta-quatre setmanes des que vaig arribar a Uruk, ja tenia ganes de tornar a casa i donar la missió com completada. Pel que vaig agafar una avioneta i vaig tornar a casa, no va ser gens fàcil acomiadar-me d'Uruk, al cap i a la fi, ara s'havia convertit en una ciutat magnífica on es podia viure en pau i en societat.

Vaig arribar a la porta de la meua casa, semblava com si ningú haguera passat durant molt de temps, de totes maneres, no em vaig preocupar massa perquè jo verdaderament pensava que darrere d'eixa porta estaria Isabel llegint tranquil·lament a la biblioteca que està al costat de la cuina.

- Toc-Toc...- Al principi vaig tocar tranquil la porta - Toc-Toc-Toc...- Però a mesura que passaven els segons i ningú em va obrir em vaig començar a preocupar. - Isabel, eres ací?- Ningú em va respondre, desesperat pel que tots estem pensant vaig saltar la tanca blanca que envoltava la nostra casa, estava tan preocupat que vaig sentir que el salt almenys va ser de tres metres d'alt però no importava perquè jo només volia entrar a veure a Isabel i vaig dir amb angoixa - Isabel on estàs!- Va ser el silenci més fred que havia sentit en tota la meua vida, semblava que bufava una ratxa severa però notòria de vent que semblava d'origen Àrtic.

Lamentablement, després d'entrar a la casa, vaig descobrir que Isabel havia mort durant la meua absència, el dolor i la desesperació em va envair, però també va renàixer en mi un sentit de propòsit. Vaig decidir honrar la memòria d'Isabel dedicant la meua vida a la lluita pels drets humans a tot arreu, independentment de les circumstàncies, ja siga en temps de guerra o en situacions d'opressió governamental, em vaig convertir en un defensor incansable dels drets humans, viatjant pel món per a enfrontar-me a la injustícia allà on es presente. La meua experiència en Uruk em va marcar profundament i em va impulsar a treballar encara més dur per un món més just i equitatiu per a tots.

Malgrat el dolor de perdre a Isabel, el seu llegat viu a través de les accions de Carlos, qui continua la seua lluita per la justícia i la dignitat humana. Amb cada batalla que enfronta, recorda les paraules d'Isabel i troba força en la seua memòria per a seguir avant. Així, Carlos es convertix en un símbol d'esperança i perseverança en la lluita per un món millor.

1/45